

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **G. D.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2004 č. j. 59 Az 26/2004 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12. 5. 2004 č. j. 59 Az 26/2004 – 37 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2004 č. j. OAM-40/LE-B01-B02-2004, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný správní orgán umožnil žalobci, aby v řízení uvedl všechny důvody,

pro které žádá o azyl v České republice. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že neměl v Gruzii problémy se státními orgány, nebyl členem žádné politické strany, nevyvíjel žádnou politickou činnost, nebyl pronásledován státní mocí z důvodů vyvíjené politické činnosti, rovněž nebyl pronásledován státní mocí z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce se s řešením svých problémů neobrátil na žádný státní orgán v Gruzii. Podle názoru krajského soudu nejsou u žalobce dány žádné důvody požadované pro poskytnutí azylu dle § 12 zákona o azylu a žalovaný správní orgán nepochybil, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. K námitkám žalobce vůči formálním náležitostem napadeného rozhodnutí, když žalobci bylo doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí podepsané jen blíže neidentifikovatelnou osobou se slovy za správnost, krajský soud uvedl, že v případě absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí jde o vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé pouze tehdy, jestliže ani rozhodnutí založené ve správním spise není opatřeno podpisem oprávněné osoby, neboť jen v takovém případě lze mít důvodnou pochybnost o tom, zda se vůbec jedná o projev vůle správního orgánu. V daném případě je však ve spise žalovaného založeno napadené rozhodnutí, které je vlastnoručně podepsáno oprávněnou osobou, PhDr. T. H. s uvedením jeho jména, příjmení a funkce.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatel má za to, že krajský soud stejně jako žalovaný nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží, kdy obchodníci z Abcházie pronásledovali jeho otce, který na následky zranění při potyčce s těmito osobami zemřel. Tito obchodníci k vymáhání pohledávky otce použili osob ze zločineckých struktur a snažili se pohledávku vymoci i na stěžovateli, který byl tak ohrožen nejenom na zdraví, ale i na životě. Pokud stěžovatel hledal ochranu u státních orgánů, pak zjistil, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur, proto mu nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je zločineckými strukturami pronásledován a domovský stát tuto situaci toleruje. Stěžovatel má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Rovněž se stěžovatel domnívá, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, zejména nedostatečně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, neboť jeho odůvodnění je nedostatečné, a také neodpovídá ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, když nebylo podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby, což stěžovatel namítal již v žalobě. Stěžovatel má za to, že je nutné, aby všem zákonným ustanovením vyhovovalo nejen rozhodnutí založené ve správním spise, ale i rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno. Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu

s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný neakceptuje přesvědčení stěžovatele, že je dán důvod k udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 14. 1. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že opustil Gruzii, protože lidé, kteří zabili jeho otce, začali vyhrožovat i jemu, proto odjel. Cestoval v kamionu, měl zaplaceno, že bude odvezen do nějaké země v Evropě. O azyl stěžovatel požádal, protože se chtěl někde ukrýt, bylo mu jedno, jestli to bude v České republice nebo v Rakousku, hlavně aby se nemusel vrátit do Gruzie. Stěžovatel dále uvedl, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, v případě návratu do vlasti se obával ohrožení svého života. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 21. 1. 2004 stěžovatel podrobněji popsal problémy, které měl ve vlasti jeho otec a poté on se soukromými osobami, které požadovaly zaplacení peněz a fyzicky napadly otce. Stěžovatel také uvedl, že na policii se neobrátil, neboť „je to nesmysl, ti lidé mají policii koupenou“. O azyl v České republice stěžovatel žádá, protože se potřebuje po nějakou dobu skrýt, do vlasti se nemůže vrátit, obává se lidí, kteří po jeho otci požadovali peníze a poté jej zabili a peníze chtěli po stěžovateli. Jiné závažné problémy stěžovatel v Gruzii neměl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 téhož zákona.

Námitka stěžovatele o nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovaným i soudem se ukazuje neopodstatněnou. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda skutečnosti uváděné stěžovatelem svědčí tomu, že mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatel ve státě původu musel důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl toliko potíže ve vlasti se soukromými osobami, které po něm požadovaly finanční prostředky, a snahu ukrýt se před těmito osobami po nějakou dobu na území České republiky, tedy důvody, ze kterých nelze dovodit, že byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť pronásledování soukromými osobami nespadá pod ochranu azylového zákona. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a krajský soud správně projevil s jeho postupem souhlas. Vzhledem

k uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

V kasační stížnosti stěžovatel nově namítá, že patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedené skutečnosti, o níž se stěžovatel nezmínil v řízení o udělení azylu u žalovaného ani v řízení o žalobě u krajského soudu, a kterou uplatnil teprve v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Co se týče námitky stěžovatele o vadě řízení před žalovaným spočívající v nedostatečně provedeném dokazování, má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry ve věci sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku porušení ustanovení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, v čemž stěžovatel spatřuje důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud postupoval v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž namítané porušení ustanovení správního řádu neshledal. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak splňuje náležitosti dle § 47 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, přičemž neshledal tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zde soud podotýká, že stěžovatel sice formálně podřadil vytýkané vady pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř .s., obsahově se však jedná opětovně o vady spadající pod písm. b) citovaného ustanovení. Ani v tomto bodu však splnění důvodů kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

K námitce stěžovatele, že napadené rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, když nebylo podepsáno oprávněnou osobou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného, které bylo doručeno stěžovateli a jehož kopie byla přiložena k podané žalobě, skutečně není podepsáno oprávněnou osobou. Posuzované vyhotovení rozhodnutí je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno, jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a nečitelným podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. V předloženém správním spise je však založeno rozhodnutí žalovaného, které obsahuje všechny formální náležitosti požadované správním řádem, včetně podpisu oprávněné osoby, tedy v dané věci PhDr. T. H. Je tedy nepochybné, že v projednávaném případě skutečně rozhodovala k tomu oprávněná osoba. Nejvyšší správní

soud tak sice musí přisvědčit stěžovateli, že rozhodnutí žalovaného, které mu bylo doručeno, neodpovídá zcela požadavkům § 47 odst. 5 správního řádu, když neobsahuje podpis oprávněné osoby, ale zároveň uvádí, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, když je vzhledem k výše uvedenému zřejmé, že ve věci rozhodovala oprávněné osoba, a že tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před krajským soudem a žádné zhoršení jeho celkové právní situace, a proto nelze tuto vadu rozhodnutí žalovaného chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

Kasační stížností stěžovatel rovněž brojí proti způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k námitce konstatuje, že krajský soud se uvedenou otázkou nezabýval, neboť žalovaný o existenci či neexistenci překážek vycestování v předmětné věci v souladu se zákonem o azylu vůbec nerozhodoval. Z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) totiž plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu